

Posvinjane stolpnice tožba

(ag) Mlada sem, visoka, ponosna, z mnogimi balkoni, garsonjerami, enosobnimi, dvosobnimi, celo s štirisobnimi stanovanji, s skupnimi prostori, z ropotarnicami, dvema dvigalom, garažo, s stopniščem, lepo sem prepleškana, lepo zamišljena, lepo uresničena, lepa sem.

Nič čudnega! Kolikerkoli so se trudili, da sem takšna, kakršna sem! Gradbeno podjetje Tehnika je združilo številne strokovne kadre in poklicalo na pomoč številne delovne organizacije: krovski, kleparski in ključavničarski dela je opravil Monter, pleskarska in slikarska Sloga, vodovod, centralno in plin je uredila Inštalacija, elektrapeljavno, tv, radio, telefon, domofon Elektromontaža, steklarska dela je prevzelo Steklo, umetni kamen Vegrad, lesnino Slovenijales in Parketarstvo, platnene zavese Hoja... Kmalu sem bila končana. Lepa, nova, mlada, počiščena in nemadeževana sem bila pripravljena na sprejem svojih prebivalcev.

Prišli so, eni prej, drugi kasneje, prihajali so, z veseljem, z veseljem sem jih tudi sprejemala. Omare, kavči, postelje, stalaže, mize, naslanjači, slike, stroji — koliko tega je romalo skozi moja vrata! Kolikerkoli podjetja, domača in tuja, so spet vključena! Vesela sem, da se v meni nekako združuje, povezuje modrost in znanstvena dosežnost vsega sveta... Dela je bilo dovolj. Stanovanja so bila čudovito opremljena, s kakšnim občutkom, s kakšno pazljivostjo! Kako je znotraj po stanovanjih vse neizmerno snažno, kako se na vse pazi! Gospodinji pade kapljica na tla, takoj je pri roki krpa in že se spet vse sveti in lesketa. Seveda, to je moje, tvoje, njeno...

In vidite, dragi moji, tu se začne moja žalost, moja tožba, tu je konec mojega veselja. Kolikokrat si namreč vroče želim, da bi se tudi name tako pazilo, pa tega ne opažam. Nasprotno, iz dneva v dan vse manj pazijo name, me vse manj spoštujejo in sedaj, po enem letu, se počutim že tako staro, tako umazano, razbito, zlorabljeno... Prosim, prisluhnite mi in se nikar ne jezite; govori vam vaša stolpnica, v kateri stanujete, ki vas ima rada in vam nudi obilo užitkov, prisluhnite, kako delate z mano, pa presodite, če si to res zaslužim...

Že papirji in smeti okoli mene mi seveda niso v čast, toda to še ni tako hudo. Razbita šipa milijonske vrednosti na prostoru za vozičke že dolgo čaka na popravilo, toda tudi krivec čaka, da bo škodo poravnala »družba«. Podobno je z razbitima stekloma na obojih vhodnih vratih, pa v vratih iz veže v hodnik. Luči so čudno pogosto kamen spotike, povsod — v veži, na hodniku, v dvigalu, v kleti. Prostor pred dvigali je zelo pestro okrašen s prstnimi, ročnimi in celo nožnimi odtisi; še veliko slabše je v dvigalu. Dvigali sta nekam čudno pogosto pokvarjeni; serviserji menijo, da se sedaj še ne splača preveč igrati z gumbi na komandni plošči, pač pa potem, ko bo garancijska doba potekla (in to bo kmalu...).

Lesene ograje so že dodobra obdelane — z nožki, nohti, čevlji, gvinčniki, kuliji, bodalci, šestili in ne vem s čim vse ne. Odlično cvete tudi kraja vsega, kar pride pod roko — ponijev, koles, kolesnih delov, orodja za hišna popravila, avtomobilskih radiosprejemnikov itd.

Vidite, tako je, saj ne vem, ali bi se smejala ali jokala, stvari so tako čudne, nore, smešne. Saj tudi vi ne bi vedeli drugače, če bi bili na mojem mestu in bi iz dneva v dan opazovali stvari, ki jih moram opazovati jaz. Posiljujejo me smeh in jeza in žalost. Opazujem otroke in se sprašujem, kdo jih vzgaja. Opazujem odrasle in se čudim, kako so vzgojeni. Ko bi se vsaj mogla braniti, ko bi vsaj mogla vrniti milo za drago! Razmišljam in se predajam žalosti. Nič čudnega, če sem zvečer, ko pade noč na to belo mesto, vsa pordelela od žalosti in sramu, sramu nad seboj, ki bi rada bila lepa in čista, in nad ljudmi, ki tako grdo ravnaajo z menoj, ki imajo posluha le za svoje »privatno«.

In še nekaj: ne iščite me, kje, katera sem med mnogimi stolpniciami našega mesta, saj ni važno. Lahko sem tudi tvoja, da — tvoja, ki to bereš!

OBISK DEDKA MRAZA

Na osnovni šoli Riharda Jakopiča so otroci zapeli in zaigrali dedku Mrazu, ki jih je obiskal nasmejan in dobre volje. Ker jim vseh želja ni mogel izpolniti, jim je obljubil, da bo naslednje leto spet prišel. (Foto: F. Rozman)

Teorija in praksa nekega križišča

Cesta ni risalna deska

Rekonstrukcija Celovške ceste je imela za posledico tudi hvalevredno razširitev dela križišča Celovške in Djakovičeve ulice, kjer smo avtomobilisti pridobili še en prometni pas. Risarji prometa so seveda za risalnimi deskami ugotovili, da je v taki situaciji najbolj smotrno razdeliti pasove tako, da je vsaki smeri namenjen en prometni pas, torej za desne zavijalce, tiste ki vozijo naravnost na Šišensko in leve zavijalce.

Praksa na tem križišču očitno zahteva drugačno rešitev. Vsaj v prometnih konicah je največ tistih, sem moramo vključiti tudi množico mestnih avtobusov, ki zavijajo na križišču levo v center mesta. Ker pa je na voljo le en pas, zaradi slabe ureditve križišča, manjka predhodna zapora smeri iz Šišenske za tiste, ki vozijo naravnost ali desno proti centru in dodatna puščica za leve zavijalce iz Djakovičeve, se križišče le počasi prazni. Zato levi zavijalci zasedejo še pas, ki je namenjen vožnji naravnost, torej v Šišensko ulico, tisti, ki vozijo naravnost pa zasedejo pas, namenjen, po označbah na cestišču, desnim zavijalcem.

In tako se promet odvija hitreje, z manj zastoji, brez nesreč. In če je temu tako, zakaj vsakdanje vozišče prakse, ki jo, mimogrede rečeno, spregledajo tudi sicer strogi miličniki, ne uzakonimo. Saj ne bi bilo težko, razen, če bi morda komu od prvotnih načrtovalcev padla zaradi ljudske modrosti krona z glave.

M. Pirjevec

NOVA ORGANIZACIJA RK

V domu družbenih organizacij v Dravljah je bila ustanovna skupščina krajevne skupnosti Rdečega križa pri krajevni skupnosti Bratov Babnik.

Razen volitev organov v krajevno organizacijo RK je po ustanovni skupščini bilo zanimivo predavanje dr. Zlatka Voglarja o preprečevanju najpogostejših bolezni.

NOVOLETNO SREČANJE

(mm) Tradicionalnega novoletnega srečanja najstarejših krajanov v KS Milan Majcen se je udeležilo 80 povabljenec. Člani krajevnega odbora Rdečega križa so jim pripravili prijetno vzdušje s skromno pogostitvijo, pionirji pa so jim pripravili krajši nastop. Srečanje je minilo v vedrem razpoloženju in utrjevanju medsebojnega spoznavanja.